

Hồn Nhiên Hiếm Khi

Đã mười giờ hơn rồi / hôm nay trời không nắng / dù đang mùa quang đãng / không lẽ sắp có mưa?

Gió chỉ vừa, chỉ vừa / cho vừa trời đủ lạnh / cho vừa ngày hiu quạnh / cho vừa tôi buồn hiu?

Hôm qua, tin buổi chiều: Paris lửa đã tắt, tháp nhà thờ cao ngất / đổ sập / người không sao...

Bao nhiêu nước mắt trào / có của tôi, lai láng. Mừng Thủ Đô Ánh Sáng / mai thấy được bình minh...

Hôm nay vẫn còn tin: Nhà Thờ được cứu thoát. Dĩ nhiên có mất mát, dĩ nhiên có điều tàn...

Coi như ngày sang trang. Coi như đời sang trang. Rồi huy hoàng trở lại / trên nỗi buồn tê tái / trong nỗi niềm xót xa...

*

T trăm năm cõi người ta...ngàn năm, Nhà Thờ đó / sẽ mọc lại hoa cỏ / lại vang rền tiếng chuông...

Tôi không muốn mình buồn, tại đất trời ảm đạm...Ôi tôi thèm thấy nắng...mà ai nào vén sương?

Bài thơ tôi ngổn ngang / ý tình không vương víu / không thấy chim nũng nịu / trên mái ngói
thênh thang!

*Tôi cúi xuống hôn nàng
Người Thơ không hình bóng
Tôi tự nhiên lạc lõng
Đời hoang liêu hoang vu...*

Có thể nào sắp Thu? Những cơn mưa bất chợt? Tôi nhớ ai mái tóc, gió mùa Thu thơm tho...

Trần Vấn Lệ